

Ing. Iveta Šafránková (1976 - 1980)
z absolventky
riaditeľka SPŠE, Hálova 16, Bratislava

Návrat domov - tak by sa dal označiť začiatok môjho pedagogického pôsobenia v SPŠE Hálova.

V škole na Vazovovej 12, ktorá tvorila historický základ SPŠE Hálova, som v máji 1980 maturovala. Vtedy som ešte netušila, že po štúdiu na Strojníckej fakulte SVŠT a rokoch praxe sa raz stretnem so svojimi stredoškolskými učiteľmi ako ich kolegyňa.

Mojou triednou učiteľkou bola Ing. Anna Lenková, nesmierne empatická a láskavá, no zároveň cieľavedomá a húževnatá osobnosť. Slovenský jazyk a literatúru ma učila Mgr. Mária Hrnčiarová a neskôr PhDr. Ľubica Raková - obe vynikajúce učiteľky, ktoré podporovali a rozvíjali môj vzťah k poézii a recitácii. Pani Mgr. Gabriela Barineková so zánietením vyučovala matematiku ešte desaťročia po odchode mojej generácie študentov. K dlhoročným členom pedagogického zboru patrí aj Ing. Ján Zápražný, učiteľ elektrotechnických predmetov, ktorý je vďaka svojej optimistickej a veselej povahe vždy „nad vecou“. Tak sme ho poznali ako žiaci, tak ho vnímam i dnes ako kolegu.

Teoretické vyučovanie v elektrotechnickej škole na Vazovovej 12 prebiehalo vo veľmi skromne vybavených učebniach so starými vrzgajúcimi podlahami. Niektoré učebne, kancelárie a jedáleň boli v budove za rohom - na Radlinského ulici. Škola nemala ani telocvičňu, preto sme chodili cvičiť len raz za dva týždne už od siestej ráno na blízke gymnázium.

Pre nás 15-ročné dievčatá bolo v prvom ročníku štúdia veľmi nepríjemnou povinnosťou prezliekať sa na odborný výcvik do montérok. O to viac sme boli hrdé na biele plášte, ktoré sme si obliekali vo vyšších ročníkoch na praxi v škole aj v podniku Tesla Bratislava na Kukučínovej ulici. K odbornému výcviku patrili aj povinné spoločné rozcvičky pred dielňami, takže disciplína bola takmer vojenská. Po mnohých rokoch som si však uvedomila, že v zručnostiach strojárkeho

a elektrotechnického charakteru sa mi vyrovná máloktorá absolventka inej školy. Som hrdá na svoj výučný list v odbore mechanika elektronických zariadení.

Po maturite som svoju strednú školu stratila z dohľadu, no v priebehu dvoch desaťročí sa ku mne dostávali informácie o jej sťahovaní z Vazovovej na Teplickú a neskôr na Markovu ulicu, kým našla svoj krásny domov na Hálovej 16 v Petržalke. V období, keď iné školy „zbierali body“ za svoju históriu, tá naša musela s novou adresou začínať viackrát odznova. Ale aj to svedčí o jej životaschopnosti.

V roku 2005, teda 25 rokov po maturite, ma Ing. Anka Lenková, prijímala do SPŠE Hálova ako učiteľku odborných predmetov. Bývalých učiteľov som začala spoznávať už ako kolegov. Príjemne ma prekvapila pozitívna atmosféra, na akú som dovtedy v pracovnom živote nebola zvyknutá.

V roku 2006 nás Anka Lenková všetkých zaskočila pomerne rýchlym rozhodnutím ukončiť svoju pedagogickú kariéru. Mňa navyše prekvapila a poctila svojou predstavou, že od nej prevezmem riaditeľské žezlo. Prijala som ho ako veľký záväzok a hoci od vtedy uplynulo už 10 rokov, dodnes mi záleží na tom, aby sa Anka so stavom a smerovaním NAŠEJ ŠKOLY stotožňovala.

V súčasnosti patrím na Hálovej 16 ku strednej generácii zamestnancov - pôsobia tu ešte moji bývalí učitelia, ale už aj bývalí žiaci. Takéto „trojgeneračné pracovné spoložitie“ nie je vždy jednoduché, ale keď sa stretnú dobrí ľudia, môže byť veľmi obohacujúce.

Teším sa na ďalšiu prácu v prospech SPŠE Hálova.

Mgr. Michaela Rajničová (2006 - 2009)

z absolventky

učiteľka matematiky a fyziky na SPŠE, Hálova 16, Bratislava

Keby mi niekto pred 12 rokmi povedal, že zo mňa bude učiteľka, neuverila by som mu. Vtedy ma zaujímalo iba bláznenie sa so spolužiakmi a maturita. O štúdiu na vysokej škole som ani neuvažovala, no pod vplyvom svojho okolia som si uvedomila, že chcem byť lepšia a že mi iba stredná škola nestačí.

Prírodné vedy mi boli najbližšie, preto som začala študovať matematiku a fyziku na Pedagogickej fakulte Trnavskej univerzity. Súčasťou štúdia učiteľského smeru bola v poslednom ročníku aj pedagogická prax. Moje kroky automaticky viedli na moju „stredoškolskú alma mater“. Po úspešnom ukončení VŠ ma pani riaditeľka privítala s otvorenou náručou. Neexistuje lepšie miesto, na ktorom začať učiteľskú kariéru, ako to, kde poznáte každý schod, stoličku i kolektív učiteľov.

Zo stredoškolských učiteľov sa stali kolegovia a priatelia. Odovzdávali mi svoje vedomosti a teraz sa so mnou delia o skúsenosti a ja som veľmi rada, že ma medzi seba prijali ako seberovnú.

Mgr. Andrea Matušáková (1995 – 1999)

komunikačná tajomníčka

Zastúpenia Európskej komisie v Českej republike

Pri myšlienke na SPŠE Markova sa neubránim úsmevu, pretože pre väčšinu z nás bol svet vtedy gombička a bolo nám dobre. Učila nás úžasná partia pedagógov, plná entuziazmu, ktorá vytvárala dobrú atmosféru, nebála sa skúšať nové veci a pritom sa tváriť prísne...

Oproti mnohým iným školám v tom období, SPŠE sa snažila dodržať sľuby, na ktoré žiakov pred prijímacími skúškami lákala. V praxi to znamená, že od prvého ročníka sme mali zaistenú kvalitnú výučbu dvoch cudzích jazykov, iných ako ruština. Dokonca mala škola podpísanú dohodu s frankofónnou strednou školou v Belgicku, čo bolo na tie časy naozaj čosi výnimočné. Vďaka PhDr.

Ľubici Rakovej som prepadla vášni k francúzštine, ktorá ma zaviedla až k štúdiu na VŠ vo Francúzsku a následne k prvým pracovným skúsenostiam v meste svetiel – v Paríži. „Milá Ľubka, un grand merci pour cette découverte et cette amour à vie!“

Danka a Róbert Tóthovci (1996-2000) zo spolužiakov manželia

Ubehlo už pár rôčkov, odkedy sme ukončili strednú školu, takže spomienky trochu vybledli, ale ostávajú pevnou súčasťou našej mladosti.

„Naša“ škola bola vtedy oveľa menšia ako v súčasnosti - budova bývalej materskej školy s niekoľkými triedami, kde sa takmer všetci poznali. Možno aj tento osobnejší charakter spôsobil, že výučba či výchova zo strany profesorov často nebola ohraničená koncom vyučovacej hodiny.

Na učiteľov, spolužiakov a spoločné zážitky sme na nedávnej stretávke dokázali spomínať hodiny so smiechom aj príjemnou nostalgiou.

Mnohí z našich profesorov zostali škole verní dodnes a pevne verím, že hodnoty, ktoré odovzdávajú ďalším generáciám, nikdy nezostarnú - na rozdiel od nás.

Ing. Richard a Ing. Eduard Kačíkovci (1997 - 2000) podnikatelia v oblasti elektrotechniky a IT

Strednú školu sme ukončili v roku 2000. Obidvaja spomíname na školu s radosťou. Škola bola v budove bývalej škôlky mala iba osem tried a od prvého dňa, ako sme prestúpili z Adlerky, sme sa v prostredí školy cítili veľmi dobre a chodili sme tam radi. Zakrátko sme sa všetci poznali a vzťahy s profesormi boli veľmi dobré, kamarátske. Ja s bratom Edom sme to mali veľmi jednoduché, na školu sme prišli rozvíjať svoje hobby v oblasti osvetľovania, svetelnej techniky a energetiky.

Od nástupu do školy sme pracovali a škola bola pre nás zdrojom nových informácií a rozvíjala naše záujmy. Od začiatku sme vedeli, že žiadna škola nemá v silách dať vzdelanie a vedomosti, pokiaľ si to žiak od nej nežiada. Našli sme veľkú podporu u mnohých profesorov a pokiaľ mohli, vždy nám radi pomohli. V tom, čo nás nezaujímalo sme boli priemerní flákači a to, čo sme potrebovali vedieť, na to sme sa pýtali a dostali sme odpovede. Pomohlo nám napredovať a ísť si za tým, čo nás bavilo.

Dnes vieme, že čas na strednej škole je krátky a veľmi vzácny. Mladý človek sa musí zorientovať v tom, čo ho baví, mať jasnejšiu predstavu čo bude robiť, alebo zistiť čo nechce robiť.

Dodnes sme vďační, že naši kamaráti profesori to s nami mysleli úprimne a vážne a deň čo deň nás nielen učili, ale aj vychovávali. Dennodenne sme zažívali vtipne poznámky napríklad od Janka Zápražného. Dodnes si spomíname najmä na časté „chvíľu porozprávaj! Aj na päťku musíš niečo vedieť“. Neskôr sme zistili že na vysokej škole hranica medzi zlyhaním a úspechom je 55 %, v podnikaní a dôvere zákazníka obvykle 90 % a v zásadných životných rozhodnutiach si musí byť každý istý na 100 %. Dodnes nám pomáhajú vedomosti s fyziky a elektrotechnických predmetov.

Dôležitou vlastnosťou, ktorá sa u mladých postupne vytráca, je vytrvalosť v čomkoľvek, najlepšie v spoznávaní vedy a techniky. Pri tomto neustálom hľadaní a učení sa každý rýchlo naučí vážiť si múdrych ľudí. Mali sme to šťastie, že sme ich na Markovej stretávali dennodenne. Po dlhšom čase som našiel našu maturitnú prácu s názvom Verejné osvetlenie Slovenskej Republiky. Bola to knižka, v ktorej sme písali, ako to bolo a ako by to mohlo v budúcnosti byť s osvetlením miest a obcí na Slovensku. Eurofondy pre mestá a obce na Slovensku, Srbsku a Litve boli schválené na základe záverov našej maturitnej práce.

Dali ste nám priestor, podporili ste nás a malo to zmysel. Veľmi si vážime, že sme mali aplikovanú ekonómiu, pretože získané skúsenosti s vedením školskej firmy sme hneď vedeli použiť v reálnom podnikaní. Baťové zásady sú dôležitým odkazom a návodom, ako sa udržiavajú a ďalej rozvíjajú hodnoty a vzdelanie. V študentskej firme bolo pre nás dôležité zistenie, ako motivovať našich spolužiakov k spoločným cieľom a výsledkom. Tiež bolo dôležité, že sme neobišli témy ako etika v podnikaní a spoločenská zodpovednosť. Tieto princípy sa snažíme uplatňovať pri každom našom podnikateľskom rozhodnutí.

Náš mladší brat si išiel vždy vlastnou cestou a rozvíjal svoje záujmy, ale keď sa mal rozhodnúť na akú strednú školu pôjde, tak neváhal a išiel na väčšiu Markovu - vtedy už Hálovu. Spomíname si len na chvíle, keď sme sa rozprávali o škole a bola to radosť.

Ďakujeme, že sme mali to šťastie navštevovať skvelú školu školu so skvelými učiteľmi.

František Majtán (2002 – 2005)
podnikateľ v oblasti elektrotechniky

Na našu strednú školu na Markovej vždy spomínam rád. Možno to bolo tými komornými priestormi bývalej škôlky s úzkymi chodbami a nevelkou halou, že u nás panovala taká priateľská atmosféra. S našimi učiteľmi, ktorých sme si všetci vážili, sme mali veľmi dobré vzťahy.

Spomínam na mnohých z nich ako na otvorených a férových ľudí so zmyslom pre humor. Uvediem aspoň pamätné výroky pána inžiniera Zápražného - "Hviezdy hovoria..." (pri výbere žiaka na skúšanie), „Palestínsky vyjednávač“ (označenie odvážlivca snažiaceho sa odložiť sľúbenú písomnú prácu).

S najväčšou úctou však spomínam na našu triednu pani učiteľku, pani Mgr. Gabrielu Barinekovú. V triede dokázala udržať poriadok a nekompromisne od nás vyžadovala plnenie povinností a slušné správanie. Chcela z nás mať zodpovedných ľudí, ktorí dokážu používať hlavu a presadia sa v živote. Robila to však tak, že človek vždy cítil, že tých svojich „pubišov“ v triede ľúbi ako vlastné deti. Ba čo viac, keď bolo treba, vždy sa za nás postavila a nenechala nás v úzkych.

Srdečne ďakujem za krásne životné obdobie všetkým učiteľom z „našej Markovej“.

Ing. Filip Toška (2003 – 2006)
podnikateľ v oblasti elektrotechniky a IT

Možno sa vám to bude zdať paradoxné, no so spolužiakmi si najviac spomíname na učiteľov. Školu pre mňa nerobila budova, ktorú som ako druhák vymenil, ale úžasní ľudia, ktorí vedeli pochopiť, že ráno po oslave osemdástych narodenín zo mňa pred tabuľou veľa nedostanú. Stačilo trošku viac snahy, prejavenie štipky záujmu, a s mnohými učiteľmi som si vybudoval nadštandardné vzťahy trvajúce dodnes.

Na záver jedna malá rada nad zlato. Ak chcete ísť ďalej študovať na FEI alebo FIIT, veľmi dobre dávajte pozor na hodinách matematiky. Podakovať mi môžete neskôr.

Ing. Michal Klačanský a Ing. Rastislav Martiška (2005 – 2008) **manažéri**

Boli sme prvý ročník, ktorý ukončil celé štúdium na Hálovej 16, hoci sme ešte v septembri 2004 nastupovali do prvého ročníka do vtedajšieho sídla SPŠE na Markovu 1. Živo si pamätáme, ako sme v novembri toho istého roka pomáhali sťahovať celú školu do jej nových oveľa väčších priestorov na Hálovej. Všetci žiaci si poctivo preniesli stoličky a lavice pešou prechádzkou popri petržalskom ramene z Markovej do svojej novej učebni na Hálovej. Sťahovanie prebehlo úspešne, aj keď zopár lavíc a stoličiek túto náročnú púť neprežilo.

Pri poslednej návšteve školy sme konštatovali, že prešla naozaj obrovskou pozitívnou premenou, na každom kroku, poschodí, v každej odbornej či kmeňovej učebni vidieť zmenu.

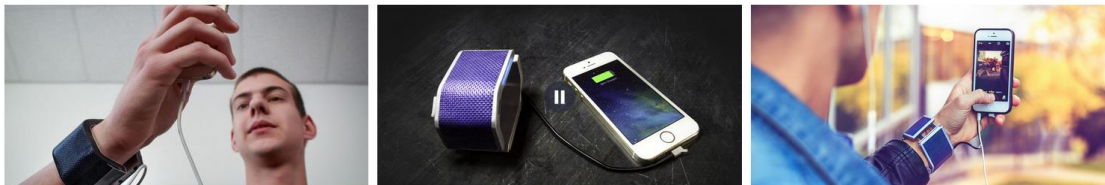
Vždy sa sem radi vraciame (minimálne raz ročne na Deň otvorených dverí), spomíname na dobré časy počas štúdia spolu so stále našimi profesormi a profesorkami, ktorí nás vždy s radosťou privítajú.

Martin Báčik (2006 – 2009) **podnikateľ**

Prvý deň v SPŠE Hálava si pamätám dodnes. Nakoľko som bol prvý v abecednom zozname, tak som bol aj prvým týždenníkom 1. A triedy v školskom roku 2006/2007.

Po absolvovaní školy sa mi takmer každý deň potvrdzuje, že som získal skúsenosti nielen v zotieraní tabule, ale aj užitočné vedomosti a zručnosti z oblasti elektrotechniky, informatiky a výpočtovej techniky, administratívy a korešpondencie, účtovníctva aj ekonomiky. Zdokonalil som si aj znalosť jazykov – materinského, ale aj anglického a nemeckého. V škole som najviac oceňoval elektronickú žiacku knižku, vždy aktuálne online supľovanie, ale aj nadštandardne vybavené odborné učebne praxe, elektrotechniky, informatiky a výpočtovej techniky, ktoré dokazovali, že táto škola má skvelú perspektívu a budúcnosť.

Pavol Bujna (2004 - 2008) - startupista, ktorý svojim solárnym náramkom zaujal svet

Aby mal čas na vývoj, zamestnal sa po maturite v SPŠE Hálava aj v pohrebnej službe. Neskôr odišiel robiť skladníka do anglického Readingu, aby sa po roku vrátil domov s prototypom vysneného vynálezu. On a jeho tím ho predstavili cez kampaň na americkom portáli Kickstarter, na ktorom tisíce ľudí z celého sveta hľadajú podporovateľov pre svoje nápady. Ponúkol solárny náramok na záväzok, ktorý dokáže vďaka slnečnej energii dobíjať telefón či fotoaparát.

Náramok funguje aj ako USB kľúč s kapacitou 128 GB a v núdzovom prípade ako baterka. Na dobíjanie či pripojenie k počítaču pritom netreba žiadne káble, tie sú už priamo v ňom. Pomôcť v ťažkostiach dokáže aj vtedy, ak sa v náramku vybije batéria. „Už po chvíli pobytu na dennom svetle sa vďaka slnečnej energii bude dať z mobilu poslať aspoň správa, za prvú hodinu na slnku budete mať nabitých desať percent telefónu,“ sľubuje vývojár.

Nápad na technologickú novinku nosil v hlave už od maturity na SPŠE Hálava. Hoci ho po jej skončení prijali do IBM aj na vysokú školu, rozhodol sa, že sa radšej zamestná v menej náročnej práci a zostane mu voľný čas na jeho nápady.

Odišiel na konferenciu o informačných technológiách do Veľkej Británie, kde sa rozhodol zostať. „Ako skladník som tam dokázal zarobiť päťkrát toľko ako na Slovensku a mohol som si dovoliť investovať do vývoja prototypu.“ Za rok sa náklady na vývoj náramku vyšplhali takmer na desaťtisíc libier.

Náramkom sa plány nádejného vývojára nekončia. „Nosím v hlave už ďalších asi šesť hardvérových aj softvérových nápadov z rôznych oblastí, možno s nimi skúsím šťastie aj v Kalifornii,“ uvažuje Bujna.

Ing. Róbert Schochmann (2005 - 2008)

inovátor, riešiteľ start-upov

Na svoje stredoškolské časy spomínam rád. Veľa som sa naučil, získal som dobrých priateľov. Vtedajší vyučujúci, pán Galba a pán Volšík, ma správne nasmerovali a motivovali ma k dosiahnutiu cieľov. Podporovali ma počas štúdia i po ňom, radili mi a usmerňovali ma, keď som začal realizovať prvé projekty, ku ktorým patrila napríklad stavba CNC frézy či konštruovanie a ovládanie robota. Zúčastňoval som sa viacerých súťaží a vďaka svedomitej príprave som sa umiestňoval na prvých miestach. Podľa v tej dobe populárneho seriálu ma v škole prezývali MacGyver, pretože som všetko konštruoval pomocou izolepy. Vždy funkčné riešenie! Dnes vlastním spoločnosť s globálnymi ambíciami a izolepu používam už zriedkavo.

Ing. Marek Gašparík (2006 - 2009)

elektrotechnik a informatik telom aj dušou, riešiteľ start-upov

Obdobie štúdia na elektrotechnickej priemyslovke je pre mňa neustálym zdrojom nezabudnuteľných spomienok. Učiteľský kolektív, spolužiaci, merné laboratóriá... Neustále študujúci, neúnavne vytrvalo projektujúci a učivo praktizujúci pedagógovia mi odovzdali vedomosti a zručnosti, s ktorými pracujem dodnes. Iba vďaka nim som sa stal tým, kým som. Vždy budem veľmi rád, že som sa rozhodol študovať práve na SPŠE Hálava.

Martin Gyimesi (operný spevák, sólista opery SND)

Vzdelanie

1997-2001 SPŠE, Markova 1, Bratislava, odbor technické a informatické služby v elektrotechnike

Doplnkové vzdelanie

2011 - 2012 VŠMU v Bratislave, spev

2011- Štátne konzervatórium v Bratislave, operetná špecializácia

2005 - 2011 Štátne konzervatórium v Bratislave, operný spev

1989 -1997 ZUŠ Topoľčianska, Bratislava (zobcová flauta, altsaxofón)

Umelecké skúsenosti

2013 - Sólista opery SND v postavách:

Nemorin z opery Nápoj lásky (G.Donizetti), Tamino z opery Čarovná flauta (W.A.Mozart), Don Ottavio z opery Don Giovanni (W.A.Mozart), Malcolm z opery Macbeth (G.Verdi), Edmondo z opery ManonLescaut (G.Puccini), Alan Campbell z opery Dorian Gray (L. Čekovská), Ismael z opery Nabucco (G.Verdi), Bruno z opery Puritáni. (V.Bellini).

21. októbra 2014 sme sa s Martinom stretli osobne. Spomienky nemali konca kraja. Je neuveriteľné, že Martinova umelecká kariéra odštartovala na elektrotechnickej škole. „Vinníkom“ je Ľubka Raková, vyučujúca francúzštiny, ktorá v roku 2001 Martina usmernila k účasti v medzinárodnej súťaži „Chanson Francaise“ v historickej budove opery v chorvátskom Split, kde obsadil 3. miesto.